

Nr 107

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring i förordningen (1965: 268) om skatteutjämningsbidrag, m. m.; given Stockholms slott den 3 april 1970.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att

dels antaga härvid fogat förslag till lag om ändring i förordningen (1965: 268) om skatteutjämningsbidrag,

dels bifalla det förslag i övrigt om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

Den 1 januari 1971 upplöses Gotlands läns landsting i samband med att de borgerliga primärkommunerna på Gotland läggs samman till en kommun, Gotlands kommun. Med anledning härav föreslås i propositionen ändring i förordningen om skatteutjämningsbidrag av innebörd att skattekraftsgränsen för Gotlands kommun fastställs till 92 %. Vidare föreslås att Gotlands kommun i vissa statsbidragshänseenden likställs med landstingskommun.

Förslag

till

Lag**om ändring i förordningen (1965: 268) om skatteutjämningsbidrag**

Härigenom förordnas, att 8 § förordningen om skatteutjämningsbidrag skall ha nedan angivna lydelse.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

8 §

Tillskott av skatteunderlag utgöres av det antal skattekronor och skatteören, som kommunen måste tillföras för att skattekraften skall motsvara följande andel av medelskattekraften, nämligen för

landstingskommun i skattekraftsområde 1 och de delar av Värmlands, Kopparbergs och Gävleborgs läns landstingskommuner som tillhöra skattekraftsområde 2, 95 procent;

övriga landstingskommuner i skattekraftsområde 2, 110 procent;

landstingskommun i skattekraftsområde 3, 125 procent;

annan kommun i skattekraftsområde 1, 90 procent;

annan kommun i skattekraftsområde 2, 110 procent

och annan kommun i skattekraftsområde 3, 125 procent.

Tillskott av skatteunderlag utgöres av det antal skattekronor och skatteören, som kommunen måste tillföras för att skattekraften skall motsvara följande andel av medelskattekraften, nämligen för

landstingskommun i skattekraftsområde 1 och de delar av Värmlands, Kopparbergs och Gävleborgs läns landstingskommuner som tillhöra skattekraftsområde 2, 95 procent;

övriga landstingskommuner i skattekraftsområde 2, 110 procent;

landstingskommun i skattekraftsområde 3, 125 procent;

Gotlands kommun 92 procent;

annan kommun i skattekraftsområde 1, 90 procent;

annan kommun i skattekraftsområde 2, 110 procent

och annan kommun i skattekraftsområde 3, 125 procent.

För landstingskommun — — — års ortsavdragsreform.

Ingå två — — — till församlingarna.

För landskommun, — — — understiger utdebiteringsgränsen.

Tillhöra delar — — — sådan del.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1972.

Vid beräkning av bidrag för år 1971 till Gotlands kommun skall av den utdebiteringssats, som kommunen fastställt för samma år, två femtedelar anses belöpa på landstingets tillskott av skatteunderlag och återstoden på primärkommunernas tillskott av skatteunderlag.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 3 april
1970.*

Närvarande:

Statsministern PALME, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, ASPLING, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST, GEIJER, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG, BENGTSSON, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *ändring i förordningen om skatteutjämningsbidrag, m. m.* och anför.

Inledning

Den 1 januari 1971 upplöses Gotlands läns landsting i samband med att de borgerliga primärkommunerna på Gotland läggs samman. Den sammanlagda kommunen, som kommer att heta Gotlands kommun, skall därvid överta landstingets uppgifter. Upplösningen av landstinget aktualiserar vissa frågor om statsbidrag. Dessa frågor har behandlats i en promemoria som upprättats inom kommunikationsdepartementet (Stencil K 1969: 3).

Över promemorian har yttranden avgetts av kammarkollegiet, riksrevisionsverket, länsstyrelsen i Gotlands län, som hört Gotlands läns landsting, samarbetsnämnden för Gotlands kommuner och kommunerna i länet, samt Svenska kommunförbundet och Svenska landstingsförbundet.

De statsbidrag som behandlas i departementspromemorian är dels skatteutjämningsbidragen, dels statsbidrag som utgår till landstingskommun, bl. a. statsbidragen till utomprocessuell rättshjälp, statsbidragen till kostnader för skolhemsföreståndare, statsbidragen till folktandvården och anläggningsbidrag till vissa lokaler m. m. för yrkesskolor.

Jag anhåller att nu få anmäla de statsbidragsfrågor som aktualiseras genom upplösningen av landstinget.

Gällande bestämmelser

Skatteutjämningsbidragen

Bestämmelserna om skatteutjämningsbidrag finns i förordningen (1965: 268) om skatteutjämningsbidrag. Bidrag utgår vid brist på skattekraft och vid hög utdebitering. Dessutom kan ett extra skatteutjämningsbidrag utgå när synnerliga skäl föreligger.

Bidraget vid brist på skattekraft utgår till landskommun, köping, stad, landsting, församling, pastorat och annan kyrklig samfällighet som äger beskattningsrätt. Genom detta bidrag tillförsäkras kommunerna skatteunderlag upp till en viss nivå, skattekraftsgräns. Skillnaden mellan det garanterade och det taxerade skatteunderlaget kallas tillskott av skatteunderlag. På detta betalar staten bidrag efter den utdebiteringssats som kommunen fastställt för bidragsåret. Skattekraftsgränsen är för Gotlands läns landsting 95 % av medelskattekraften, som är den för hela riket genomsnittliga beskattningsbara inkomsten per invånare vid taxering till kommunal inkomstskatt under året före bidragsåret. För övriga kommuner på Gotland är skattekraftsgränsen 90 % av medelskattekraften. I fråga om landstingskommun gäller enligt förordningen dessutom den garantin att tillskott av skatteunderlag inte får understiga summan av de tillskjutna skatteunderlag som för år 1965 utgick enligt äldre bestämmelse om skatteersättning.

Bidraget vid hög utdebitering utgår till borgerliga primärkommuner som har en omräknad sammanlagd utdebitering som överstiger medelutdebiteringen i riket.

En kommuns omräknade sammanlagda utdebitering är den utdebitering kommunen kan beräknas ha haft om bidrag vid hög utdebitering och extra bidrag inte utgått året före bidragsåret. Bidragets storlek bestäms av dels summan av det taxerade och tillskjutna skatteunderlaget, dels, enligt en progressiv skala, av skillnaden mellan kommunens omräknade sammanlagda utdebitering och medelutdebiteringen i riket.

De speciella statsbidragen

De speciella statsbidragen utgår till bestämda grenar av den kommunala förvaltningen och utgår oftast antingen till enbart landstingskommun eller primärkommun. Som exempel på statsbidrag som utgår till enbart landstingskommun kan nämnas statsbidrag till utomprocessuell rättshjälp, folkvandvård och kostnader för elevhemsföreståndare. Det förekommer även att statsbidrag utgår på gynnsammare villkor till landstingskommun än om primärkommun är huvudman för verksamheten. Sålunda är statsbidragsgivningen för anskaffande och reparation av lokaler samt för inköp av viss utrustning till yrkesskolor exempelvis fördelaktigare i vissa fall för landstingskommun än för primärkommun.

Departementspromemorian

Skatteutjämningsbidragen

I departementspromemorian konstateras att vid en direkt tillämpning av förordningen om skatteutjämningsbidrag blir bidraget vid brist på skattekraft till Gotlands kommun för övertagna kostnader lägre än motsvarande bidrag till landstingskommunen. Å andra sidan beräknas bidraget vid hög utdebitering öka på grund av det större utdebiteringsbehov som blir följderna av minskningen av bidraget vid brist på skattekraft.

De angivna effekterna belyses i promemorian av beräkningar för bidragsåren 1968 och 1969 under förutsättning att indelningsändringen varit i kraft redan vid ingången av år 1968. Beräkningarna, som förutsätter statiska förhållanden, visar för vardera åren en nettominskning av bidragen vid brist på skattekraft och hög utdebitering om drygt 1 milj. kr. För år 1968 beräknas att bidragsminskningen skulle ha medfört en höjning av utdebiteringen med 34 öre och för år 1969 en höjning med 30 öre.

Med stöd av beräkningar föreslås i promemorian att skattekraftsgränsen för Gotlands kommun bestäms till 92 %, varigenom bortfallet av bidrag till landstingsuppgifterna skulle elimineras tämligen exakt.

Vad angår den särskilda garantin som gäller för landstingskommun i fråga om tillskott av skatteunderlag konstateras i promemorian att den på de senaste tre åren inte varit effektiv. På grund härav anses det inte behöva övervägas att ge primärkommunen en motsvarande garanti.

De speciella statsbidragen

Enligt departementspromemorian skulle effekten i statsbidragshänseende bli ringa vid en upplösning av Gotlands landstingskommun. Summan av vissa i promemorian redovisade statsbidrag beräknas sålunda minska med 50 000 kr. Enligt departementspromemorian bör Gotlands kommun dock i statsbidragshänseende likställas med landstingskommun i de fall där bidragen är gynnsammare för landstingskommun. Det torde inte vara nödvändigt att göra förändringar i alla berörda författningar. Frågan bör i stället regleras i en gemensam författning.

Remissyttrandena

Departementspromemorian förslår att skattekraftsgränsen för den nybildade kommunen i Gotlands län skall höjas tillstyrks eller lämnas utan erinran av *samtliga remissinstanser* utom *riksrevisionsverket*. *De tillstyrkande remissinstanserna* anser emellertid, med undantag för *kammar-*

kollegiet, som lämnar promemorians förslag helt utan erinran, att skattekraftsgränsen bör sättas högre än till 92 % av medelskattekraften.

Riksrevisionsverket anför att extra skatteutjämningsbidrag enligt förarbetena till förordningen om skatteutjämningsbidrag (prop. 1965: 43 s. 62—63) avsetts bl. a. som en stimulans till kommunsammanläggning i sådana fall då sammanläggningen leder till en inte oväsentlig bidragsminskning. I departementspromemorian har inte anförts några skäl för att minskningen av skatteutjämningsbidrag genom indelningsändringen på Gotland bör kompenseras i annan ordning än genom extra bidrag enligt gällande regler. Verket förordar att kompensation till Gotlands kommun utgår enligt dessa regler.

Landstinget anför att de beräkningar i departementspromemorian som lett fram till att skattekraftsgränsen för den nya kommunen på Gotland bör sättas till 92 % bygger på statiska förutsättningar. För att ge en rättvisande bild måste emellertid utvecklingstendenserna tas med i beräkningarna. Därvid kan konstateras att landstingskommunens utgifter ökat i förhållande till primärkommunernas på Gotland. Landstingskommunens utdebitering under de senast förflutna tre åren har sålunda stigit med i medeltal 5 % medan utdebiteringen till primärkommunerna stigit med i medeltal 3 % trots att utbyggnaden av grundskolan medfört kraftiga utdebiteringshöjningar för dessa. Detta visar enligt landstingets uppfattning att den föreslagna skattekraftsgränsen — 92 % — uppenbarligen är för låg. Liknande synpunkter anføres av *samarbetsnämnden, kommunerna, Svenska kommunförbundet* och *Svenska landstingsförbundet*. *Samarbetsnämnden* och *kommunerna* gör också gällande att ett tillskott beräknat efter 92 % av medelskattekraften kan väntas ge den landstingsfria kommunen ett tillskott som i stort sett motsvarar summan av primärkommunernas nuvarande tillskott. *Länsstyrelsen* anser att den föreslagna skattekraftsgränsen i och för sig skulle leda till ett riktigt resultat under oförändrade förhållanden och under förutsättning att den för länet gällande skattekraftsgränsen ger Gotland samma statliga stöd som kommer övriga kommuner i område 1 till del, en förutsättning som länsstyrelsen med sin kännedom om förhållandena i länet emellertid inte anser vara för handen.

Ytterligare skäl för att höja skattekraftsgränsen utgör enligt *länsstyrelsen, landstinget, samarbetsnämnden, kommunerna, Svenska kommunförbundet* och *Svenska landstingsförbundet* det höga kostnadsläget på Gotland för vilket enligt *länsstyrelsen* belägg finns bl. a. i den av statistiska centralbyrån den 14 december 1965 redovisade dyrortsundersökningen år 1964. *Samarbetsnämnden* och *kommunerna* anför att de egentliga driftskostnaderna per invånare för kommunerna på Gotland år 1969 ligger 7 % högre än för riket i genomsnitt om man inte räknar med de landstingsfria städerna. Om kostnaderna fördelas per skattekrona accentueras ytterligare bilden av det ogynnsamma kostnadsläget, eftersom Gotland har det relativt sett svagaste skatteunderläget i riket. Den nuvarande utdebi-

teringen, som ligger högre än medelutdebiteringen för riket i övrigt, kan därjämte enligt länsstyrelsen, landstinget, samarbetsnämnden, kommunerna och Svenska kommunförbundet förväntas bli höjd i framtiden om den kommunala verksamheten skall kunna hållas vid en godtagbar nivå. De gotländska kommunernas kapitalbildning motsvarar nämligen endast ca hälften av genomsnittet för riket. Landstinget har t. ex. av de ekonomiska svårigheterna tvingats till en nära nog total lånefinansiering av sina byggnadsinvesteringar. De i framtiden stegrade annuitetskostnaderna måste medföra väsentliga utdebiteringshöjningar.

Länsstyrelsen påpekar att garantibestämmelsen i 8 § andra stycket förordningen om skatteutjämningsbidrag enligt länsstyrelsens beslut den 30 augusti 1962 och den 31 augusti 1964 garanterar landstingskommunen på Gotland ett tillskott på 378 500 skattekronor och inte som anges i departementspromemorian 1 002 500 skattekronor. Även om tillämpning av garantiregeln inte är aktuell f. n. för landstingskommunen, saknas enligt länsstyrelsens mening anledning att slopa denna regel för den nybildade landstingsfria kommunen. Tas garantin bort för Gotlands del kommer kommunen där i ett sämre läge än andra delar av landet. Liknande synpunkter anförs av landstinget, samarbetsnämnden och kommunerna.

Länsstyrelsen anför vidare att reduceringsregeln i 8 § fjärde stycket förordningen om skatteutjämningsbidrag f. n. har betydelse för en av länets kommuner. Om likartade förhållanden råder vid indelningsändringens införande kan den nya kommunens tillskott av skatteunderlag för sammanläggningsåret komma att reduceras. Länsstyrelsen, som åberopar det oförmånliga ekonomiska läget för kommunal verksamhet på Gotland, föreslår att förutsättningar ges för att beräkningen av tillskottet för sammanläggningsåret skall kunna ske utan tillämpning av reduceringsregeln.

Landstinget, samarbetsnämnden och kommunerna anser att skattekraftsgränsen för församlingarna och pastoraten bör bestämmas till samma procenttal som fastställs för den borgerliga kommunen. Länsstyrelsen, som framhåller att vården om de gotländska medeltidskyrkorna är ytterst kostnadskrävande och snarast borde vara en riksavgift, anser att minst samma procenttal bör gälla för församlingarnas och pastoratens skattekraftsgräns.

Samtliga remissinstanser tillstyrker eller lämnar utan erinran departementspromemoriens förslag att den nybildade kommunen likställs med landstingskommun i de fall då speciella statsbidragsbestämmelser innebär att bidrag utgår bara till landstingskommun eller medför att större bidrag utgår till landstingskommun än till landstingsfri kommun. Ingen erinran görs heller mot förslaget att frågan regleras i en särskild gemensam författning.

Departementschefen

Skatteutjämningsbidragen

När den sammanlagda Gotlands kommun övertar de landstingskommunala uppgifterna från Gotlands läns landsting blir skatteutjämningsbidraget vid brist på skattekraft till kommunen mindre än vad som skulle ha utgått till Gotlands kommun och Gotlands läns landsting sammanlagt om landstinget hade fortsatt att existera. Denna effekt är en följd av att förordningen (1965: 268) om skatteutjämningsbidrag garanterar ett högre skatteunderlag för landstinget, 95 % av medelskattekraften, än för kommunen, som garanteras ett skatteunderlag av 90 % av medelskattekraften. Samtliga remissinstanser utom riksrevisionsverket anser att kompensation för bortfallet bör ske genom att skattekraftsgränsen höjs. Riksrevisionsverket har emellertid ansett att kompensation bör utgå i form av s. k. stimulansbidrag. Sådant bidrag kan i vissa fall utgå övergångsvis under tre år, med avtrappning under de två senare åren, för att kompensera för bortfall av skatteutjämningsbidrag i samband med primärkommunala kommunsammanläggningar. Det bortfall det i sådana fall är fråga om är huvudsakligen en följd av den utjämning av skattekraften som sker genom sammanläggningen. En sådan utjämning är det dock inte fråga om när man beträffande Gotland sammanför de primärkommunala och landstingskommunala uppgifterna hos en primärkommun. Det är i stället fråga om att förordningen om skatteutjämningsbidrag garanterar olika storlek på skatteunderlaget för primärkommunala och landstingskommunala uppgifter. Den situation som nu uppstår förutsågs inte när förordningen skrevs år 1965 och vad det här gäller är att ändra den, så att bidragsnivån bibehålls i stort sett oförändrad. Jag anser att detta bör ske genom att skattekraftsgränsen höjs.

När det gäller frågan till vilken nivå den skall höjas har i departementspromemorian föreslagits 92 % av medelskattekraften. Det övervägande antalet remissinstanser har ansett att den omständigheten att landstingets utdebitering ökar snabbare än primärkommunernas utgör skäl för att bestämma skattekraftsgränsen högre än 92 %. Vidare har anförts som skäl för en högre skattekraftsgräns att kostnaderna för den kommunala verksamheten på Gotland är högre än i andra kommuner med samma nivå på det garanterade skatteunderlaget. För egen del anser jag att den nya skattekraftsgränsen bör bestämmas efter förhållandet mellan utgifterna för landstingskommunala uppgifter och utgifterna för primärkommunala uppgifter i den nya kommunen. Detta förhållande torde bäst kunna avläsas i förhållandet mellan utdebiteringssatserna i landstinget och i primärkommunerna under tiden närmast före sammanläggningen. Eftersom detta förhållande varierar från år till år och variationerna påstått ha en ten-

dens som visar snabbare ökning för de landstingskommunala utgifterna är det lämpligt att göra avvägningen på grundval av uppgifter för några år. I följande sammanställning har upptagits utdebiteringssatserna för landstinget och medelutdebiteringen för primärkommunerna på Gotland under den tid, för vilken det nuvarande skatteutjämningsystemet tillämpats. Vidare har för varje år räknats fram en för landstinget och primärkommunerna gemensam, teoretisk skattekraftsgräns på grundval av resp. års utdebiteringar.

År	Utdeb. till landstinget	Medelutdeb. till primärkommunerna	Teoretisk skattekraftsgräns %
1966.....	6,80	10,99	91,91
1967.....	7,40	11,35	91,97
1968.....	7,60	11,62	91,98
1969.....	7,90	12,16	91,97
1970.....	9,00	12,60	92,08

Av sammanställningen framgår att även om landstingets utdebitering ökat i betydligt snabbare takt än primärkommunernas, så har den teoretiska skattekraftsgränsen förändrats mycket långsamt och det är först för år 1970 den överstiger 92 %. Eftersom det inte bör ifrågakomma att bestämma skattekraftsgränserna i annat än hela procenttal skulle alternativet till departementspromemorians förslag på 92 % vara 93 %. Med den utvecklingstakt som de relaterade uppgifterna ger uttryck för skulle det dröja lång tid innan det vore motiverat att bestämma skattekraftsgränsen till 93 %. Jag finner det således inte motiverat av utvecklingstendensen i fråga om utdebiteringarna att frågå förslaget i promemorian att bestämma skattekraftsgränsen till 92 %. Inte heller anser jag att vad som anförts om kostnaderna för den kommunala verksamheten utgör skäl för att bestämma skattekraftsgränsen högre. De nu gällande skattekraftsgränserna har bestämts efter ett omfattande utredningsarbete där förhållandena i hela landet kommit under bedömning i ett sammanhang. Jag kan inte finna, att upplösningen av landstinget motiverar att man nu rubbar på den avvägning som det gällande systemet innebär. Förändringarna i kostnadsnivån för den kommunala verksamheten kan visserligen ha drabbat Gotland hårdare än vissa andra delar av landet, men det är inte utan vidare klart att det endast är Gotland som drabbats av den ojämna utvecklingen. Det torde därför vara riktigare att låta den utredning som skall se över skatteutjämningsystemet bedöma kostnadsnivån för den kommunala verksamheten på Gotland i samband med motsvarande bedömning för landet i övrigt. Först efter en hela landet omfattande översyn torde det föreligga tillräckligt material för att avgöra om skatteutjämningsbidragen till Gotland bör beräknas efter generösare grunder än som nu sker. Upplösningen av landstinget kan ej heller med fog påstås medföra någon höjning av kostnadsnivån för den kommunala verksamheten på Gotland. Det torde snarare

vara så att man genom en av sammanslagningen möjliggjord administrativ rationalisering kan uppnå en viss kostnadsbesparing.

För landstingskommun gäller en särskild garanti i fråga om tillskott av skatteunderlag. Detta får ej understiga vad landstingskommunen år 1965 fått i tillskott av skatteunderlag enligt äldre bestämmelser om skatteersättning. För Gotlands läns landsting har den inte varit tillämplig de senaste åren. Jag anser det därför inte behövt att föra över garantin på Gotlands kommun.

Vissa remissinstanser har tagit upp frågan om skattekraftsgränsen för församlingarna på Gotland och menat att den även för dessa bör bestämmas till 92 %. Eftersom församlingarnas ekonomi inte kan antas bli berörd av upplösningen av landstinget finns inte skäl biträda den angivna uppfattningen. Jag föreslår därför ingen ändring av skattekraftsgränsen för församlingarna på Gotland.

Med stöd av vad jag nu anfört föreslår jag att förordningen (1965:268) om skatteutjämningsbidrag ändras så att skattekraftsgränsen för Gotlands kommun utgör 92 % av medelskattekraften. Förslaget torde inte komma att medföra någon ändring av anslagsbehovet för kommande budgetår. Eftersom bidragen vid brist på skattekraft för visst år beräknas på grundval av förhållandena under året före bidragsåret bör ändringen träda i kraft den 1 januari 1972. Emellertid kommer Gotlands kommun att bestämma endast en utdebitering för år 1971. Det behövs därför en övergångsbestämmelse som reglerar hur mycket av utdebiteringen som skall anses belöpa på landstingets tillskott av skatteunderlag och hur mycket som skall anses belöpa på primärkommunernas. I konsekvens med att skattekraftsgränsen bestäms till 92 % bör två femtedelar av utdebiteringen anses belöpa på landstingets tillskott av skatteunderlag och resten på primärkommunernas.

De speciella statsbidragen

I fråga om de speciella statsbidrag, som utgår till olika kommunala verksamhetsgrenar, förordas i departementspromemorian att den nybildade kommunen i detta hänseende likställs med landstingskommun. Remissinstanserna tillstyrker eller lämnar förslaget utan erinran. För egen del anser jag det skäligt att en upplösning av Gotlands landstingskommun inte bör påverka de statsbidrag som tidigare utgått. De bidrag som utgår till enbart landsting bör sålunda i fortsättningen utgå även till Gotlands kommun. I de fall bidragen till en landstingskommun är högre än motsvarande bidrag till primärkommun bör även de förmånligare bidragen utgå till Gotlands kommun. Som föreslagits i departementspromemorian bör de föreskrifter som behövs meddelas i en särskild författning. De nya bestämmelserna bör träda i kraft den 1 januari 1971.

Hemställan

Under återopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t föreslår riksdagen att

- 1) antaga ett inom finansdepartementet upprättat förslag till *lag om ändring i förordningen (1965:268) om skatteutjämningsbidrag,*
- 2) godkänna vad jag i övrigt förordat om statsbidrag till Gotlands kommun.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Britta Gyllensten